

frem, ofte begrundede et ganske andet Resultat, end man først har tænkt sig, saa er det nødvendigt, at enhver af Parterne stræber selv at skaffe Oplysninger tilveie, og, har han ikke Dygtighed dertil, maa han henvende sig til en Mand udenfor Retten, som kan være ham behjælpelig dermed. I denne Retning er det, at den ærede Minoritet af Udvalget har stillet et Endringsforslag, for derved at opnaae en saadan bedre Behandling af Politisager ved Underretterne og derved at opnaae, at man ikke skulde attraae at bortkaste summa appellabilis. Jeg troer, at det er en heldig Fremgangsmaade, han der har brugt, og jeg vil paa det Bedste anbefale Sagens Antagelse i denne Retning. Det kunde forresten maaskee være et Spørgsmaal, om man bør videre omhandle dette Punkt af Sagen her, da den ærede Ordfører, og ogsaa det andet Medlem af Comiteen, har erkjendt, at dette Forslag forjente Billigelse, men kun meent, at det ikke burde optages her i dette Lovforslag, fordi det ikke var dets rette Plads. Det synes mig imidlertid dog, at det ikke ligger Sagen saa fjernt, at der ikke kan være god Tvivl til at optage en Bestemmelse herom; og da det dog paa Sagens Afgjorelse i det Hele vil have en ikke ganske ubetydelig Indflydelse paa hvilken Maade man optager dette Endringsforslag, saa troer jeg, at jeg er beføiet og berettiget til at gaae ind derpaa, medens man ellers kun maatte discutere om, hvorvidt her var den rette Plads for dette Endringsforslag. Forresten vil jeg indrømme, at, hvis jeg ikke selv var Sagfører, saa vilde jeg staae mere frit i denne Sag; men jeg vilde vist da, efter min fulde Overbevisning, ikke arbejde mindre, for at sætte dette Endringsforslag igjennem, end jeg nu gjør, og jeg kan forstikke den ærede Forsamling om, at det sandelig ikke vil blive i Sagførernes Interesse, hvis Forslaget gaar igjennem. At Sagførerne møde i Politieretterne for Parterne, det vil være i Parternes Interesse; men det vil paa det Bestemteste være imod Sagførernes Interesse, at de skulle kunne møde i disse Sager. Disse Sager ere nemlig af saare ringe Betydning og i alt Fald kun af relativ Betydning for de Paagjaldernde; men disse ere sædvanlig fattige Personer, der

ikke ere istand til at betale, og Resultatet vil da blive, at Procuratorerne ville faae disse Sager, ville komme til at møde i Politieretterne, men at de Intet ville faae derfor; saaledes vil Sagen stille sig. Det er, efter min Formening, i høi Grad i den fattige og lavstaaende Mand's Interesse, at han er istand til at kunne henvende sig til en Sagfører og lade ham møde i Retten for sig. Saaledes som Sagen nu staaer, har det været mig personligt i høi Grad behageligt, at Sagførerne ikke maae besætte sig med Politisager og saaledes kunne vise en Mængde Sager bort, som de ellers vare nødte til at overtage. Men nu, da Sagførerne ikke maae møde i Politieretterne, saa troer jeg, at jeg har god Grund til at sige, at mangen Sag, paa Grund af en mindre heldig Behandling ved Underretten, bliver man nødte til at appellere til Overretten, og, naar Sagen ikke er behandlet fuldstændig og ordentlig i første Instants, saa er det ofte Tilfældet, at dens Behandling ikke er istand til at kunne rettes ved Overretten. Saaledes har ofte en mindre god, ja undertiden vel en ligefrem slet Behandling for Underpolitiretten det Resultat, at Den faaer Uret, som ikke burde have det, og den Berettigede mister sin Ret. Derhos er det ret mærkeligt, at, uagtet den ubetydelige Gjenstand, som disse Sager vist for en stor Deel angaae, dog et betydeligt Antal af dette Slags Sager appelleres til Overretten, naar de kun ere over summa appellabilis. Saaledes som Sagen nu stiller sig, troer jeg, at Politisagernes Antal, idetmindste ved Viborg Landsoverret, omtrent er lige saa stort som Antallet af de civile Sager; ialtfald skal der ikke mangle meget dert. Jg har netop i disse Dage talt med En af Assessorerne derom, der mangler ikke meget, skjøndt de civile Sager dog ere af en ganske anden Betydning end Politisagerne. Derhos maa det erkjendes, at Følgen af, at Sagførerne kun i visse Tilfælde kunne møde i Politieretten — thi det skeer dog undertiden, nemlig i Særdeleshed naar der er Tale om en fraværende Part, ligesom ogsaa under visse Omstændigheder, naar de have en vis Interesse i Sagen — at Følgen heraf bliver, at den Part, der da i disse Tilfælde møder ved Sagen, har en Modpart, der ikke er Sagfører,